

15. 5. – 21. 6. 2025

**Vernisáž / Opening:
14. 5. 2025, 18:00**

Tereza Kaloušová To The Bone

**Kurátor*ka / Curated by:
Sára Märč**

**etc. galerie
Sarajevská 16, Praha 2**

To The Bone

„Můžeme si myslet tělo bez tohoto: bez vnitřního spojení mezi pohybem a vjemem, kdy jeden bezprostředně přivolává druhý?“¹

Sleduji míhající se obrazy. Odstíny zelené a šedé splývají v asambláže tvarů a vzpomínek na místa, o kterých by mohli vyprávět ti, kdo v nich žijí, ale já znám jen jejich povrch a barvy. Nedaří se mi rozlišit, jestli vůně, kterou si s nimi spojuji, nepatří přeci jen mně, ale přesto si detailně vybavuji lehkost doteku našeho rychlého seznámení, po němž na mém těle stále zůstávají drobné stopy. Kapky vody se mísí s prachem a drobnými kamínky, jež se mě drží skoro od začátku cesty, zatímco jiné, které už nedokážu přiřadit ke konkrétním místům, mizí a spolu s nimi se ztrácí i kousek mě, zatímco se objevují (nebo možná rostou, pokud ano, odkud a kam?) noví – jiní – další, a ti se buď při dalším nárůstu teploty přetaví, nebo při větším otřesu odpojí a ani pohled do zpětného zrcátka mi neprozradí, co se s nimi stalo.

To The Bone

„Can we think a body without this: an intrinsic connection between movement and sensation whereby each immediately summons the other?“¹

I watch the images flashing by. Shades of green and grey merge into assemblages of shapes and memories of places that those who live there could tell stories about, but I only know their surface and colours. I can't distinguish whether the scent I associate with them isn't mine after all, but I still remember in detail the lightness of our quick first touch that still left some traces on my body. Droplets of water mingle with dust and little stones that cling to me almost from the very beginning of the journey, while others, which I can no longer link to specific places, disappear and with them a piece of me disappears, while new – other – different ones appear again (or maybe grow, and if so, where from and where to?) and they either melt as the temperature rises, or they fall off after a bigger shake, and even a look in the rearview mirror doesn't tell me what happened to them.

¹ Brian Massumi, *Parables for the Virtual: Movement, Affect, Sensation*, Duke University – Press Durham and London, 2021, s. 1.

¹ Brian Massumi, *Parables for the Virtual: Movement, Affect, Sensation*, Duke University – Press Durham and London, 2021, p. 1.

Kritika nebo oslava strojů a technologií je zdánlivě nevyčerpatelným tématem. Jejich vliv na společnost v lidech vzbuzuje pocity strachu, moci, zmatení, uspokojení i lhostejnosti. Strojově zprostředkované odtržení nebo přiblížení (vůči všemu a všem) akceleroje lidské fantazie o vlastní výjimečnosti. Tu demonstruje například i vyvázání člověka z cyklického času a vize neustále vzrůstajícího pohybu vpřed. Spolu s časem a představivostí se skrz technologie mění vnímání jak naší, tak planetární tělesnosti. Lidská identita ztratila po několika století pečlivě budovanou iluzi suverenity a stala se (nebo snad vždycky byla) prostupujícím systémem pohybujícím se nikoli pouze vpřed, ale všemi směry. Lidem tak nezbývá nic jiného než strávit pocit závratě z nekonečného a zrychlujícího se pohybu a naučit se adaptovat na všechny směry jízdy.

Namísto vymezování se vůči technologiím se umělkyně Tereza Kalousová ve své sólové výstavě *To The Bone* rozhodla jít záměrnému splynutí člověka a stroje vstříc. Pro ohledávání této nové intimity si vybrala objekt auta, které je již od svého vzniku na konci 19. století důležitým charakterem v lidské společnosti. Auto symbolizuje status a bohatství, rychlost, nespoutanost, nezávislost a svobodu. Je odrazem modernity a pokroku a jako takové je součástí jak fašistické mytologie,² socialistické práce, tak kapitalistického snu. Auto ve videu Kalousové není pouze exoskeletem nebo lidským nástrojem zatíženým symboly, ale jeho integrální a niternou součástí. Jestliže je lidské tělo „naším pohledem na svět“,³ skrze který svět obýváme a poznáváme, auta v pojetí umělkyně tento pohled rozostřují zvyšující se rychlostí jízdy, čímž dochází k akceleraci nejenom samotného pohybu a způsobu obývání místa, ale i citlivosti. Ta nezkrěhčí pouze lidské, ale i mechanické tělo, které pro vzdálené pozorující splývají, a proměňují se do změní barev a pohybů. Video s názvem *Vanilla Sky* je tak spekulativní vyjíždkou, v níž se roztékají hranice mezi věcmi a subjekty, mezi rozžhaveným vnějškem a tajemným a hlubokým vnitřním světem.

Criticism or celebration of machines and technology is a seemingly inexhaustible topic. Their influence on society evokes feelings of fear, power, confusion, satisfaction and indifference in people. Machine-induced separation or approximation (to everything and everyone) accelerates human fantasies of their own exceptionality. This is demonstrated, for example, by the way humans are excluded from the idea of cyclical time and the vision of an ever-increasing progress. Along with time and imagination, technology is changing the perception of both our own and the planet's corporeality. Over several centuries, human identity has lost the carefully constructed illusion of sovereignty and has become (or perhaps always has been) a pervasive system moving not only forward, but in all directions. People have no choice but to get accustomed to the feeling of dizziness from an endless and accelerating movement and to adapt to move multilaterally.

Instead of opposing to technology, the artist Tereza Kalousová in her solo exhibition *To The Bone* decided to go towards the deliberate fusion of humans and machine. To explore this new intimacy, she chose the object of a car, which has been an important character in human society since its creation at the end of the 19th century. A car symbolizes status and wealth, speed, autonomy, independence and freedom. It is a reflection of modernity and progress, and as such is part of fascist mythology,² socialist work, as well as the capitalist dream. The car in Kalousová's video is not just an exoskeleton or a human instrument burdened with symbols, but an integral and internal part of it. If the human body is "our point of view on the world",³ through which we inhabit and learn about the world, the artist's concept of cars blurs this view with increasing driving speed, which accelerates not only the movement itself and the inhabitation, but also sensitivity. As a result, both the human and mechanical body become more fragile, merge in one another for distant observers and transform into a tangle of colours and movements. The video entitled *Vanilla Sky* is thus a speculative ride, where boundaries melt between things and subjects, between the hot exterior and the mysterious and deep inner world.

² Na toto téma doporučuji knihu Paula Baxy s názvem *Motorsport and Fascism: Living Dangerously* z roku 2022.

³ Maurice Merleau-Ponty, *The Primacy of Perception*, Northwestern University Press, 1964, s. 5.

² See also Paul Baxa's book entitled *Motorsport and Fascism: Living Dangerously* from 2022.

³ Maurice Merleau-Ponty, *The Primacy of Perception*, Northwestern University Press, 1964, p. 5.

Tereza Kalousová (*1998)

Vystudovala architekturu pod vedením Ivana Kroupy na pražské UMPRUM, kde také navštěvovala ateliéry hostujících umělců Maji Smrekar a Sama Levitta. Na amsterdamské Gerrit Rietveld Academie studovala Architectural Design ve studiu Nicka Axela a v současnosti studuje na Dirty Art Department v Sandberg Institutu. Žije a tvoří mezi Prahou a Amsterdamem. Pracuje s různými médii – filmem, sochou, instalací a textem. Její díla se zjevují v liminálním prostoru mezi tragédií a komedií, porážkou a protestem, blízkostí a odcizením. Tyto paradoxní a dynamické pozice objevuje v tématech tělesnosti, identity, domova a jeho prostředí.

She studied architecture by Ivan Kroupa at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague (UMPRUM), taking part in studio seminars of visiting artists Maja Smrekar and Sam Levitt. Furthermore, she studied Architectural Design in the studio of Nick Axel at the Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam and is currently studying at the Dirty Art Department at the Sandberg Institute. Tereza is based both in Prague and Amsterdam. Her focus is set on various media – film, sculpture, installation and text. Her works appear in a liminal space between tragedy and comedy, defeat and protest, closeness and alienation. These paradoxical and dynamic positions are in her case represented with respect to corporeality, identity, the concept of home and its environment.

Curator / kurátor: Sára Márc
Produkce / production manager: Tereza Vinklárková, Nela Klajbanová
Technické zajištění / technical support: Jan Olt
Mapping, light design: Pavel Havrda
Grafika / graphic design: Nela Klímová
Korektury kurátorského textu / proofreading: Michal Jurza
Překlad kurátorského textu / translation: Jan Čiosek
Fotodokumentace instalace / pictures: Jan Kolský
Fotodokumentace z vernisáže / pictures from the opening: Oskar Helcel

Portfolio autorky / Author's website:

Vanilla Sky (2025 10'20'')

Kamera / camera:
Giovanni Salice

Asistent natáčení / set assistance:
Viktor Eichler

Make-up:
Zoia Atkinson

Řidič / driver:
Justin Scott Livesey

Herec — spolujezdec / actor — passenger:
Oonagh Remkes

Alexis & radio voiceover:
Nelli Molfenter (Nemo)

John voiceover:
Matthew Oxley

Grafické zpracování titulků / subtitle graphic design:
Alec Baldin

CGI:
Viktor Eichler

Zvláštní poděkování / special thanks:
Šimon Chlouba

etc.

MINISTERSTVO
KULTURY

Státní fond kultury ČR

Výstavu finančně podpořili / financial support:
Magistrát hlavního města Prahy, SFK, MKČR